

er atviki í Noregi, hava búið í Føroyum í tvey ár, og tvey eiga tvey børn.

Tað var í apríl mánaði í ár, at hjúnni kunnagjördu fyrri almenninginum, at tvey høvdu vent Jehova bók, Hetta gjördu hjúnni, eftir at tvey í fleiri ár høvdu umhugsad stóðu teirra í Jehova felagsskapinum, og eftir at tvey dugdiga høvdu lissid í Biblíum og høvdu fingið vísu fyrri, at alt tað, sum Jehov Vitni hevði lært tvey, var nýst.

Sagan hjá Torgim og Bitten er ein sorgarleiur um, hvussu børn og foreldrar verða sett upp móti hvørtjum øðrum, um hvussu Jehova Vitni lærar seg, at alt tað, sum er uttan fyrri felagsskapin, er Satans verk, og at Jehova Vitni eru Guds útvaldu fólk, ið fara at verða tvey einasta sum sleppa at liva, tá Helliggeisla kemur.

ARGAÐUR Í SKULANUM

Torgim og Bitten Olsen eru bæði uppráknir innan Jehova Vitni. Foreldrar teirra ginga í Ríkissálin, sum er "kirkjan" hjá Jehova Vitni. Frá barnið av hava tvey verið við foreldrunum, tá tvey fóru út at víja fólk, tosa um Jehova og selja bókur og blóð, sum Jehova Vitni gevur út.

Torgim Olsen: - Eg kundi ikki til annað, men tá eg fór í skúla, legði eg til merkis, at eg ikki var sum hin.

Eisini var tað ein trupulleiki, tá eg hitti flokksfelagar aftan á skúlad, tá eg samstíð við mammu míni gekk hús úr hús.

Frá barnsbarni av fingur vit til uppgávu at tosa fyrri Jehova Vitni í skúlanum - eitt nú máttu vit ikki halda føðingardag - heldur ikki taka móti góðgefti, sum føðingardagshúsið bjóðaði okkum í skúlastokkinum.

Vit máttu ikki vera í skúlaneynd, lutaka í ítrótti ella tilfisk, sum hoyrt barnspæli til.

- Vit vóru einansmáli í skúlanum og vóru argað, men í Ríkissálinum fingur vit at vita, at vit vóru betri enn hin, at hinu barni vóru ónd.

Tá so foreldrin vóru í Jehova Vitni, so hildu vit sjálvi, at tað mátti tað vera rætt.

Tað var at vit vóru argað - fingur vit at vita - var tekin um, at vit vóru tvey røttu trúgvandi.

Torgim Olsen: - Jehova Vitni eru

Torgim Olsen: - Nú er halvt ár umliðið og vit hava fingið annað lívshald. Vit kenna okkum væl í føroyska samfelagnum. Hóast vit høvdu vónir innan Jehova Vitni, sum ná hava vent okkum bók, kenna vit ikki beiskligt.

Danmark nýta Jehova Vitni nógv til at klíkka niður á fólk.

ONGAN STUÐUL FRA JEHOVA VITNI

- Tá eg samstunds gjørdist sjúk, og ongan stuðul fékk frá triarfelagnum okkara, hildu vit at tað var óvondt. Harafurimóti vóru grannar og onnur fólk í bygdini til ræðar at hjálpa okkum. Hetta var júst unvent av tí, sum vit gjøgnum árin høvdu lært um medmænska okkara.

Vit fóru til elstarið og søgdu teimum, at tað var ein samvitskuspurningur fyrri okkum, og at vit kendu okkum nógvald til at velja millum Gud og ein felagsskap, einu samskapin. Vit valdu Gud.

Seinni fingur vit vitjan av tveimum Jehova Vitnum, sum bóðu okkum ikki fara. Tey søgdu okkum, at fleiri onnur vóru, sum ívástu eins og vit, men at tað ikki var neyðugt at slita av teirri ónski.

HEILAVASKAD Nú er halvt ár umliðið og vit hava fingið annað lívshald og kenna okkum væl í føroyska samfelagnum. Hóast vit høvdu vónir innan Jehova Vitni, sum ná hava vent okkum bók, so kenna vit ikki beiskligt.

Vit hava fingið nógvald og góðar vinnir her vit búgva, og halda sattu at siga, at tað er so synd í Jehova Vitnum, sum liva "upp eina lygn" og ikki vílja góðtaka veruleikan. Tey eru heilavaskað og duga ikki at sigga tað. Mær tyndir synd í teimum.

Síðani vit søgdu okkum alment burturir Jehova Vitni, hava vit havt vitjan av øllum nógvalgum triarfólki, sum gjarna vílja taka móti okkum. Vit hava tó valt at liva so sum flestu fóroyingar eru, og halda okkum vera eins góð og tvey.

Vit hava tað eisini gott við Gudi, sum ikki longur er ein hótan. Gud er vinnur okkara ístaðin sum áður, ein vandi, sigur Torgim Olsen.

Framhald frá leygdagsblaðnum

Henda sama forløgstanga dag sá summingar fyrst hin beiskasta sorgarleiur og beint aftan eitt tað veldigasta og mest hálsberiga drama, mannavega nakrantíð kenna hava sáð. Ein sjónleikur í veruleikanum, sum ger allar á leið-palli syndar sjónleikir til lítillverdar, blóðveisar viðfningar, Aschylus og Shakespeare ikki undan at taka, so vist sum lívið er stórr yrkjarí við sínum veldiga fjøllroytu hendingum, enn nakar skald ella sjónleikari eru færri fyrri at skapa úr egnum brósti.

Mellan bólar, ídur, strongir og málrunandi landbrin slogu ring í einum torandi ódnardansi kring Sumbiarfjorð, stendur fimm óneyðdir, hugdjarvur menn, fullgjørdar atingar víkinganna fornu, undir einum skýtylum kavamyndi lofti gjøgnum skóimandi brimrök eystur undir Sundbótunum uttan mót til egnar vanda, einans við tí í huga at bjarga neyðstøddum bygdamonnum. Baturin syndi ikki meira av sær, enn tað var ein flúðskel í einari miklari kókandi grytu.

Pól setti nú alt dít inn á "eitt kort", at aftan hesi mikli ólegri skoldu koma lægri so frag, at teimum eydnast at vinna eystur um Oyrna, tí einans tá kundu teir, við so luttari róðurneigi, at báturin treyvur virði sín, koma heilir í Hólmn, og hetta eydnast ótrúliga væl. Men fyrri Tórakós mundi eppur hent, tí í tí kjótrasta sjónm fel er skvampur tungliga niður á árinna hjá Magnusi í Andrasgarði og kvetti hómubandið, so einans ein ár eftir á borti. Pól rúpti á Magnus: "Róyn nú, gamli, tín bragleið!" Og sagði er at vera sagt, og tilfíðil er, at Magnus, ið als ikki bar orðin av á vera kvær málur, tó, nú tað galt um lív og deyða, róði aftur í trója vør.

Teir komu so í reidiliga góðum líkindum eystur um Oyrna, har vandaeyst var út í Hólmn, tí tangubarnir bróta eystari. Har fingur teir nú mannab "Hvita" av tí besta, teir fýra settust til árar, og hinir bátr fýra settu síni í skuti-num, og legdu so skundisliga aftur á fjørð. Væl fall lag eftir umstøðum at koma vestur um Haldið á Oyrna og vestur fyrri Molina, men so tó ólegni við aftur av ryggjum, sum vóru enn nakrantíð áður, so sjávt Mistrivringur tók á at bróta, og tá er reidiliga havd.

Við Mistrivringi á baki fór Hóvdabogi skúmfrynsandi við miklum dúm eystur undir Hólmum, og Sundbótarnir tóku við innari av grindum, og bróti fóru í einari rend, sum vóru tað fannhvitrar bati við skúmfrynsandi mon og faksi, sum runna kapp í villari ónd og langt nú an á Molina. Aftur fjørðin var mjólvhvitur av brimhjóni, ein kókandi geyd-pottur, har góðar vinnir her vit búgva, og halda sattu at siga, at tað er so synd í Jehova Vitnum, sum liva "upp eina lygn" og ikki vílja góðtaka veruleikan. Tey eru heilavaskað og duga ikki at sigga tað. Mær tyndir synd í teimum.

Síðani vit søgdu okkum alment burturir Jehova Vitni, hava vit havt vitjan av øllum nógvalgum triarfólki, sum gjarna vílja taka móti okkum. Vit hava tó valt at liva so sum flestu fóroyingar eru, og halda okkum vera eins góð og tvey.

Vit hava tað eisini gott við Gudi, sum ikki longur er ein hótan. Gud er vinnur okkara ístaðin sum áður, ein vandi, sigur Torgim Olsen.

hvorja nervu, sjávt á mest herdu monnum. Tí so langur og spennandi var hesin ódnarleikur, so lagutungur, at ódnarstøllum fyrri, sum royndu garparin á Sundinum at fíla sær á einari svørðsvegg við deyðans dökka gravdýpi til báðar síður. Ei undur í um okkurt kónfólki fel í óvit, og mong feldu móðig tár. Óllum, ið sá henda tilburð, kom hann at standa sum ristur við runum í huganum, eitt veldisminni fyrri alla lívstíð teirra.

Pól uppi í Kvíggj og kappur hansara vóru ótróytligar at verja seg móti bóbótunum, og at enda var tað, sum ólegni liggjaðust og hvíldu seg á einu lattu, legdu seg á bati fyrri at savna nýggja megi, sum tróytt, men brantli vill díðir, sum tráðu við sonu muru eftir mannaveða. Sum kvæði sigur:

"Tá verður á sjónum hart, sandur í tilju lá - bóbótir í borti borti, tá fulla hyljan blá."

Nú galti um at nýta ímelningin, áðrenn havði reistist av nýggjum í eini villari veldi, og Ráar datur báðu alla mótstøðu niður, ið fóbóði teimum long, og breiddi sítt hvíta lák yvir fólk og far.

Skundisliga var "Hviti" við stinum aratukum vendar kring, og við tróðandi skúmi ón stókkar og steini skar hann seg sum ein ørvur móti landi, hendir fram av menskum monnum, sum spentu hvønn kraftavél á tann, og ein eitt skot legdu teir inn í Pólin, háðani menn av landi fóru batin í leysum lofti skundisliga móti á bakkian, har hann var batinur.

Tá var fagnarrómur mikil av øllum sumbiarfólki, fremst teimum avvarðandi, ið høvdu fingið sínar kærar atur eins og rýktar úr deyðans høndum. Teir fylgdu so Jákup í Ólshvi og Jóan Petur undir Hamri, sum hevði tólt og ómøniskjansliga harða víðfærd á hesum forløgstingi, til húsar. Og tá kundi Pól og hansara menn siga sum Jálgerimur:

"Vit hava staðið í stríði dag, ummá tann sigur grá, teir eru tróytir og illa móðir, hvíla vilja vit nú."

Hinir báðir, ið sjólostust og draknabú, Tummas í Byggi og Tummas Petur vóru enn ikki ríknir á land, og Pól uppi í Kvíggj setti so tveir menn til at halda vakt um náttina fram við Malarbrinni, har teir kundu ventast at reka upp. Tá fyrst fór hann til húsar. Vaktarmennir funnu onki um náttina og fóru tí til hús, tá var tað ljóst.

Tíðliga á morgni fór Jónis í Andrasgarði, sum var ein av teimum fimm, ið fóru út í Hólmn við "Hvita", oman á Molina, og har fann hann Tummas í Byggi liggjandi í fjørvi við Róbbamerkisstein og bar hann so niðan á Malarbrinna, fór so longur út fram við strondina, og á uttari Mól gekk hann fram á Tummas Petur, ið lá sligin upp á lang, og Jónis bar so líknið heim har, sum Tummas lá, ið slóani vóru teir bornir til húsar og jórðar undir mestu samkenslu frá allari bygdini, tí dugnamenn vóru teir báðir.

"Hetta frættist víð", sum vítaligt var við einum slíkum sorgarleiki og eftirfylgjandi stórðrugum, sum skal leitað langt og víða at finna líka til, hvør stórleiki einans hann, ið er meinkunnagur við teir vandafullu umstøðum av brini, bótum og strongum, teir gomlu við árabátum hvørt at berjast við og verja seg imóti, kann fata í ónd og egg hetta arevreski.

Andersen, Jákup í Suborg, skrivdi eina stutta frágæing um vandafærdina, og hin seinni Provst Petersen, tá prestur í Suborg, greiddi frá henni í

Bjargingarbragdið í Sumbiarhólmi

4. nov. 1890

Poul F. Joensen hevur skrivað hesa frásøgn um bragdið sumbingar gjørdur fyrri 100 árum síðan

hvussu væl hin føroyski árabaturin kundi verja seg í ódnarjógvi, stýrdur steinveit móti bótunum og rýgvn so mikil framyvir, at hann hevði róðurlært, so at ólegni ikki drógu hann við sær eftir hæl, men at hann álft mestsum kom at liggja í sama stað. Ferð eftir ferð reisti "Hviti" seg móti teimum bótum bóbótunum, einarso nógv yvir enda, at hann tók sjógv inn í bak og teir hildu, at hann tverstoyttist, men tó lyfti hann seg, lættur á fíti, sum hann var, upp á aldurðina, skar í fróðandi róki gjøgnum hin skúmfrynsandi aldukbarn og hrast so næstan í leysum lofti niðurníð í aldu-dalin so hvølt og hart, at hvørt sprek skalv, sum í honum var, so teir lyftust í sæti, og teir óttadust fyrri, at hann rívaði. So hart setti hann ferð eftir ferð í ólegnum, at einarso hann rendi at siga sjóleysur útav aldu, sprakk alt sigði úr framskutinum, og hann fór at leka, men ongantíð tók hann so nógvan sjógv framanvir seg, at tað biláti at oysa hann tóman.

Sjóleys knær av broti brast, tá tognati seyur úr røngum - sigði út úr subum sprek - tað brakar í barkabondum.

Mellan hesin langi ódnarleikur helt á, sat Pól stinnur við styrismari í hendi og treiv í mennandi orð og orindi. Tá ið sigði sprakk úr subum, og tað ljóðað, sum hann brotnað við brestin, kundu hann: "Ikki skulu vit láta lív - so leingi sum Ormurin heldur. Hann hevði enn sama ált á sitt hepi og mátt sín og megi og vaki ódnar Cæsar, tá ið hann

í ódnarveir segði við skiparan: "Ver ikki ræddur, hin gamli, minst tí, at tú hevur Cæsar og hansara eydu umborð!" Tá ið báturin aftur setti so hart, at teir lyftust leysir av bekkinum, og Jákup í Ólshvi sláarkrystur av fyrri áður ferð at standa á deyðans høndum, og Jákup mátti fyrri munn: "Góði lati meg góðan tala, men hetta verður okkara leygjardferð, tá kvæð Pól aftur, meðan bóbótin dundu so hvølt, at illa skilst mannabati:

"So var verður á sjónum hart, tá reki bæði sjógvur og sandur, tó er sagt at jukagurpur, slitu upp aftur landið."

Úr Hagna tátti. Hann, ið sjálvur var skaptur av kvæðmentanini, visti best, hvørja ávirkan eggjandi kapparandi høvdu á menn, sum av heilum huga liva við í kvæðunum og tóku til ráðandi kvæðandi í øllum lívins ferum; kvæðini høvdu teir søgð inn við móðurmjólkini, og tey mentu rættar menn í ódnarferðum meira enn Kingsólmur.

Av landi eygleiddi mannagangin í sjálfntíð ótta henda velduga dyst, ið mátti skaka hvønn mans hjarta, millum teir kensuleyst óyndandi havshylgjur, ið leikaðu eins og villini djór, sum víldu tjá alt lív í sínum kalda farni, og hugprúðar djavar sjógarar, ið her til fulnar syndu, at teir høvdu verð á báti fyrri og fóru hovátt hátt, hóast nú meira enn nakrantíð áður lá teimum vátur undir fíti. Eitt avelli, miskunnarleys, veldugt hav lá teimum altrátt eftir lívinum á

sama stað, sum teir láar timar framman undan høvdu sæð tveir bygdamenn søkka í kav, har teir nú rókus á havsins burt millum tonglar og tara onkustakni nærhendis, og hvat teir sjálvur nú bardust fyrri lívinum, staddir í mesta vanda. Tað var sum Rán, havgudinn, vildi hevna seg fyrri tann long, hon hevði mist, og nú tjáa teir allar.

Har sá sumbingar, ikki halvan fjórðingsegv frá landi, hitt miklasta mansbragdi, ið hugast kann, so vist sum onginn kann sjá stóri manseini óneyðdur at seia sitt lív í váða fyrri at bjarga grannans; tí vist verja mikil brøgt útítt til demis í bardagatið og í havsneyð, men tvey eru mest gjørd av tvingli og umstøðum og oftast fyrri at bjarga egnum lívi í sama víftangi, og einasteint tá menn hava verið heitir og ikki kunnað hugsað seg um.

Men hesir menn fóru, sum áður sagt, ókváðir, ongin tróðkafi á teir, heldur vórð hildið teim aftur, teir fóru ikki frá bjarga grannans; tí vist verja mikil brøgt útítt til demis í bardagatið og í havsneyð, men tvey eru mest gjørd av tvingli og umstøðum og oftast fyrri at bjarga egnum lívi í sama víftangi, og einasteint tá menn hava verið heitir og ikki kunnað hugsað seg um.

Nong tóldu illa at líta á ódnarleikin, hvussu báturin lyftist hátt á skaranum, eins og hann fór at botni, og so hvær í alldadalinum, men kom tó hvørja ferð við teir sjóndar á næsta aldukbati; alt var áskorunum so vandamikil og næstan ótrúligt at sigga, at tað skakði